

Иван Вазов

Кога те погледна...

Кога те погледна
как скиташ се бледна
с небрежни коси
и твоето чело,
сърдито и смело,
букет не краси,

и глупата мода
над твойта природа
остая без власт –
ти будиш във мене
любов, уважение,
госпожо, тогаз.

В богати труфила,
в брилянти и свила
да бих те видял,
аз бих се слисал,
аз бих те здрависал –
и бих те презрял!...

Гордей се, госпожо,
мълвата не може
почерни с петно
ни твоята бедност,
ни гордата бледност
на твоето чело.

Минувай, минувай!
Смях, шопот не чувай,
не чакай поклон.
Ти повеч си нежна
с таз външност небрежна,
с тоз гордия тон.

Гордей се, презирай,
ръка не простирай,
скръбта си потай.
Светът – той нехае –
не ще да те знае –
и ти го не знай!

Та що? И да знал би –
над твоите жалби
не би се смилил.
На своето участие
към твоято нещастие
цена би турил.

Но ти го не просиш
и кръста си носиш
без ропот, без стон
и, гордо, сърцата,
приемаш борбата
кат някой закон.

Бори се, о жено –
понеже й решено
да гинеш в борба,
стой срещу вълните,
посрещай стрелите
на своята съдба.

Яви ти на всите,
що нямат в гърдите
куража за бой,
как малкият едрее,
как слабят грее,
кога е герой.

Защото в туй време
за чувства големи
не става ни реч
и който се сблъсне
със вихрите мръсни,
не вдига се веч;

защото в челякът
днес чезне юнакът
с душа от мермер
и нему му трябва
макар в жена слаба
да види пример.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8464>]